

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๕

ช่วยโลกเต็มภูมิ

นำหนาวเราก็เคยไปช่วย โรงพยาบาลแถวนี้หมดทั้งนั้นแหละ หล่มสักนี้มากอยู่นะ ๑๕ ล้านกว่า ให้เครื่องมือด้วย สร้างตึกใหญ่ให้ด้วย ๓ ชั้นยาวเหยียด รวมทั้งถมดินแล้วสร้างตึก ๓ ชั้นยาว เรากะเอาไว้ที่แรกว่า ๑๒ ล้าน เวลาเสร็จเรียบริ้อยแล้วฟาตเข้าไป ๑๕ ล้าน ปลุกเพื่อให้รถเข้ามาส่งคนไข้ เอ้า พอปลุกเสร็จแล้วผู้ตรวจการก่อสร้างของเขาว่าอย่างนี้ไม่ได้ รถขึ้นลงสะเทือนแล้วทำให้ตึกทรุดได้ เราก็เห็นด้วยทันที เอ้าอย่างนั้นเอาใหม่ สร้างให้ใหม่อีก หลังนี้ก็เป็นอย่างนั้นให้คนมาพักธรรมดาไม่ให้รถขึ้นเลยปลุกขึ้นอีกเพื่อให้รถผ่านส่งคนไข้

พูดถึงเรื่องหล่มสักตั้งแต่สร้างตึกเสร็จเรียบริ้อยแล้ว ดูเหมือนเราไปหนหนึ่งอย่างนั้นละถ้าลงว่าให้เป็นอย่างนั้นนะ อะไรเกี่ยวโยงกันแล้วขอมา ๆ ให้หมด ๆ อย่างหล่มสัก จากตึกใหญ่ฟาตสะพานคอนกรีตถึงตึกนั้น นี่ก็ให้หมด อย่างนั้นแล้ว ตึกใหญ่ที่เราสร้างให้ใหม่เขาก็มาขอ ตึกเก่าไปมารู้สึกลำบากคนไข้ อยากได้สะพานคอนกรีตไปเลย กว้างนะ เมตร ๕๐ ยาวเหยียด ให้หมดเลย เขาอยากได้ตึก แต่ที่ว่างก็มีเฉพาะที่สระ ตกลงก็เลยถมสระให้หมดแล้วยกตึกขึ้นตรงนั้นเลย นี่ที่ว่ามันคับไปเรื่อย สร้างตึกแล้วยังไม่แล้ว เขามาตรวจนี้ว่ามันกระเทือนตึก ต้องสร้างให้ใหม่อีกฟาตเข้าไป ๑๕ ล้าน ได้ไปดูอีกทีหนึ่งจากนั้นไม่ได้ไปอีกเลย ไปก็ไปแค่ด่าน จากด่านไปแล้วดูเหมือนประมาณ ๓๐ กิโลเมตรไปถึงหล่มสัก

ไปที่ไหนยาวเหยียดมีแต่ตึกที่ช่วยทั้งนั้น โรงพยาบาลนะ เป็นแถวเลย แม้แต่ จ.หนองบัวลำภู แต่ก่อนเป็นอำเภอก็ช่วยทางอำเภอเต็มเหนี่ยว ทั้งรถทั้งราเครื่องมือเครื่องมือให้หมด แล้วตั้งจังหวัดขึ้นจนตรอกอีกแล้ว วิ่งมาหาเราอีก เครื่องมือเครื่องมือสำคัญ ๆ ช่วยเป็นล้าน ๆ นะ จากนั้นลงรถไปมองเห็นรถจอดเป็นแถว ดูรถคันไหนมันตาย ๆ มองหาพระไปกุสลาไม่มี ขึ้นรถก็เลยบอกให้คันหนึ่ง อย่างนั้นแล้วถ้าจะให้ไม่ยากนะ นี่โรงพยาบาลจังหวัดให้มากเหมือนกันนะ รถก็ให้ เครื่องมือที่สำคัญ ๆ ให้ส่วนโรงพยาบาลหนองบัวลำภูเดิมกลายเป็นสาธารณสุขไปแล้ว จังหวัดก็ย้ายไปอยู่ที่ใหม่ นากลาง ไปที่ไหนใช้หมด เข้าถึงวังสะพุง ยังแต่เอราวัดกับ อ.นาวัง อันนี้ยังไม่ได้ให้ นอกนั้นติดเรื่อยไปเลย

ทางนี้ไปทางไหนก็ใช้ทั้งนั้น เป็นแถวไปเลย ๆ ทะลุถึงบ้านแพง ทะลุเข้าท่าอุเทน นครพนม ย้อนมาทางนี้ก็บุงคล้า ปากคาด โพนพิสัย ก็ใช่ เราไม่ให้เฉพาะโรงพยาบาลจังหวัด ที่ให้จังหวัดก็เพราะ จ.หนองบัวลำภู ขึ้นใหม่ นอกนั้นไม่ได้ให้ เขาก็ไม่

มาขอจะให้เฉพาะโรงพยาบาลศูนย์ บรรดาโรงพยาบาลจังหวัดนะ นอกนั้นไม่ค่อยได้ ให้ เขาก็ไม่ได้มาขอเรา มีแต่ทางโรงพยาบาลอำเภอ ไปทางไหนเป็นแถวยาวเหยียด ทางนี้ก็เข้าถึง ทำบ่อ ศรีเชียงใหม่ สังคม ปากชม เชียงคานยังไม่ได้ให้ ทะลุมาหนองคายให้หมด

สกลฯ ก็เป็นแถวไปเลย ไปทางวานร ออกไปทางคำตากล้า นี่ก็เป็นแถวไปอีก เหมือนกัน ตั้งแต่เจริญศิลป์ไป สว่างฯ ก็ใช่ สว่างฯ ให้มากเพราะเป็นอำเภอใหญ่ จากนั้นก็เจริญศิลป์ คำตากล้า เซกา บึงโขงหลง บ้านแพง ทะลุเข้าท่าอุเทน เข้านครพนม กำลังจะตื่นครฯ แรกแล้ว ย้อนไปทางขอนแก่น ฟาดไปตั้งแต่กุมภวาปี ห้วยเก็ง โนนสะอาด เขาสวนกวาง ยังไม่ให้เป็นเฉพาะน้ำพองมั่ง บ้านไผ่ ยัง ไปให้ อ.พล มีทั่วไปหมด อย่างนั้นละ แล้วจะเอาเงินมาจากไหน พี่น้องทั้งหลายฟังเอาซิ

ทางภาคอื่นมีน้อยกว่า เพราะภาคเหล่านั้นพอเป็นไป ภาคอีสานนี้คนจนมาก ดั่งที่เคยพูดแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจนมากภาคอีสาน เพราะฉะนั้นจึงมากก็ต้องช่วย ไม่ว่า ไกลว่าไกลวิ่งมาทางไหนให้ จากนั้นไปทางภาคเหนือก็เหมือนกัน ทางไหนจำเป็นให้ เช่น อย่งอุดรดิตถ์ ยกให้ทั้งจังหวัดเลย อำเภอในเขตจังหวัดอุดรดิตถ์อำเภอไหนมาให้เป็นพิเศษทุกโรง คือไกลเราให้หมด ทางชัยภูมิให้ ๒ โรง ทางอุบลฯ ให้ ๒ โรง ทะลุ เชียงราย ที่ไหนไปหมดไม่ใช่บ่อย ๆ ไปแ่งไหนก็มีแต่แ่งที่เราช่วยเป็นแถวไปเลย ๆ ไปทางสกลนครก็ฟาดถึงนาแก นาแกยังไม่ให้ แต่ทะลุมาแกเข้าไปเรณูฯ เหล่านี้ให้ทั้งนั้น

ให้แต่แรก ๆ หมิ่นก็มี เดียวนี้ไม่มีละคำว่าหมิ่น อย่างน้อยเป็นหลาย ๆ แสน ขึ้นไปหาล้าน ส่วนมากมักจะเป็นล้าน แสนรู้สึกว่ามีน้อยมากแล้วเดี๋ยวนี้ มักเป็นล้าน ๆ ขึ้นไป ก็คิดดูซิอย่างไปศรีธาตุเมื่อวานขึ้นนี้ ที่เขามาขอรถคันหนึ่งวันนั้นไม่ได้ให้เขา พุดมาสะดุดใจที่ว่าเขาได้ไปยืมรถที่อื่นมา รถโรงพยาบาลเสียหายหมดว่าจ้าง ใช้ไม่ได้เลย ต้องยืมรถที่อื่นมาใช้ เราสะดุดใจ อีก ๒ วันเราก็ตัดตามไปให้เลย จากนั้นแล้วเขาก็ขอเครื่องดมยาสลบ เฉพาะรถยนต์ก็ ๙๗๕,๐๐๐ แล้วเครื่องดมยาสลบตั้ง ๗ แสน นี้จะไปครูเดียว

พี่น้องทั้งหลายให้รับส่วนบุญทั่วหน้ากันทุกคนนะ เงินเหล่านี้ไปจากพี่น้องทั้งหลายไปช่วยความทุกข์จนของคนไข้ คนไข้เป็นคนจนตรอกจนมุม เพราะฉะนั้นเราจึงให้เป็นพิเศษ ๆ ไปไหนเป็นแถวไปเลย รอบด้านเลยเฉพาะภาคอีสานนี้มากกว่าเพื่อน เพราะเป็นภาคคนจน ภาคอื่นก็ให้เหมือนกันแต่มีน้อย เช่นอย่างภาคใต้ก็มี ๒-๓ โรง ไม่มาก ส่วนภาคกลางไม่เห็นมีโรงพยาบาล แต่มีอย่างอื่น ส่วนโรงพยาบาลไม่มี นี้ละเราช่วย ๆ อย่างนี้ เงินจึงหมุนเข้าทองคำไม่ได้ เดียวคนนั้นมาคนนั้นมาแทบจะไม่เว้นแต่ละวัน โรงพยาบาลมาขอเครื่องมือแพทย์เราก็เห็นใจ

พอหมอมานี้ก็วิ่งถึงคนไข้นะ จิตมันวิ่งถึงคนไข้ หมอเป็นผู้ที่รักษาคนไข้ หมอไม่มีเครื่องมือก้าวไม่ออกนี่ซิ แล้วคนไข้ก็หมดหวัง นี่ละที่ว่าเราอมติดหนี้เพราะเหตุนี้เอง เครื่องมือเครื่องมือมีความจำเป็นต่อคนไข้จำนวนมากน้อยเพียงไร ดูเครื่องมือปั๊มก็รู้นี่นี่เมื่อไม่มีเครื่องมือคนไข้ทั้งหมดที่มาเกี่ยวข้องกับเครื่องมือนี้หมดหวัง เอ๊ ทำไงเงินเราก็มียเท่านั้น ๆ ขาดเท่านั้น ๆ เอา ๆ เลยติดหนี้ อย่างนี้ละที่มันติด-ติดอย่างนี้เอง ไม่ใช่เราจะให้สู่มสู่มหัว พิจารณาทุกแง่ทุกมุมก่อนจะให้ ให้แล้วหมดปัญหา ๆ เพราะพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ๆ ให้ ๆ เป็นอันว่าหมดปัญหา เราไม่ได้ให้แบบชู้ ๆ นะ

โรงพยาบาลนี้จนกระทั่งถึงอุปบลฯ ทะลุไปเลย โรงโหนด ๆ ช่วยเรื่อย เพราะฉะนั้นมันถึงมาก เงินเพื่อโรงพยาบาลมากกว่าเพื่อน อันนี้เป็นที่หนึ่ง สำหรับช่วยโลก โรงพยาบาลเป็นที่หนึ่ง มากจริง ๆ จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการ ที่ราชการไม่มากนักแต่ถ้าทำที่ไหนทำใหญ่ นะ ฟาดเข้าไปเป็นสิบ ๆ กว่าล้าน ที่นี้เงินก็พยายามเจียดมาไว้เข้าสู่ทองคำ เจียดปั๊มก็คือว่าเอาเข้าโครงการช่วยชาติไว้เลย บัญชีโครงการช่วยชาติเราไม่เคยแตะนะ ถ้าเข้านั้นแล้วไม่แตะ เงินอย่างอื่นที่เขาถวายเราเฉพาะธรรมดา ๆ นี้ ออก ๆ ทั้งหมดเลย ที่จะให้มาเป็นส่วนตัวเรามองไม่เห็นนะ ไม่มี มีแต่ออกทั้งนั้น อันไหนที่เขาบอกเฉพาะโครงการนี้เอาเข้า แม้แต่เขาไม่บอกเราก็คัดเข้าอยู่ พอได้เมื่อไรเราก็คัดเข้า ยิ่งเขาบอกแล้วพุ่งเลย คือบอกในหนังสือ บอกในธนาณัติ หรือบอกในเช็ค อย่างนี้มาเราเข้าทันที

อันไหนไม่บอกก็คือเขาถวายเรา ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาว่าจ้างแกะ เขาถวายเรา มาอย่างนั้น ๆ พวกถวายก็พวกคนที่เคยถวายนั้นแหละ เขาก็ถวายแบบเก่าเขามา เราก็คือแบบเก่าคือนำออกเลย ๆ ช่วยโลกไปหมด สำหรับเราเองเราไม่มีที่จะช่วยเรา มันก็เหลือเพื่อเห็นไหมอาหาร มันจะท่วมปากพระจะตายแล้ว แล้วจะซื้ออะไรมา ที่ไหนบกพร่องเราก็คือช่วยกันไปอย่างนั้น ในชาตินี้เรียกว่าเต็มภูมิละที่เราช่วยโลก ทางด้านธรรมะ ฟุ้งทั้งหลายก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือ เทศน์ออกทั่วโลกแล้วเดี๋ยวนี้ ตั้งแต่เทศน์ธรรมดา แล้วก็ออกทางเทป ออกทางวิทยุ แล้วก็ออกทางอินเทอร์เน็ต เวลานี้อินเทอร์เน็ตมันทั่วโลกแล้ว การแนะนำสั่งสอนก็มาก การช่วยทางด้านวัตถุก็ตั้งที่ว่า มีเท่าไรทุ่มหมด ๆ เต็มกำลัง สำหรับเราเองเราไม่เอาอะไรเลย มีแต่ให้ถ้อยเดียว เราไม่เอาอะไรทั้งนั้น

เราไม่เคยมีอารมณ์กับสมบัติทั้งหลายแม้หน่อย มีแต่เป็นอารมณ์กับโลกเท่านั้น ได้มากน้อยจิตมันวิ่งออกแล้ว ๆ ไม่ได้วิ่งเข้านะ มันวิ่งออกทั้งนั้น ช่วยเต็มกำลังความสามารถ เมื่อถึงกาลเวลาแล้วก็ไป ไปก็แบบไม่มีห่วงอีกเหมือนกัน ทุกอย่างที่เราสอนแล้วแม่นยำทุกอย่าง เราไม่สงสัยในการสอน เพราะการปฏิบัติมาเราปฏิบัติยังงี้ เราเป็นผู้ทำเองรู้เองเห็นเอง ผลได้มากน้อยก็ประจักษ์กับใจ ๆ ก็แสดงให้เห็นทั้งหลาย

ฟังทั้งฝ่ายเหตุคือการดำเนิน ทั้งฝ่ายผลที่ได้รับ จากผลที่ได้รับก็สอนโลกเรื่อยมาอย่าง ทุกวันนี้

ฟังชิสอนโลก ก็ปีมาแล้ว เอาย่อ ๆ ตั้งแต่ช่วยชาติบ้านเมืองมานี้เราเทศน์ไม่ หยุดไม่ถอยได้ ๔ ปีเต็ม นั้นฟังซิ แล้วเทศน์มาแต่ก่อนมากขนาดไหน เป็นเวลา ๕๓ ปี ที่แรกก็สอนพระสอนเณรอยู่ในป่าในเขาด้วยกัน จากนั้นมาจนกระทั่งมาตั้งวัดที่นี่ก็เริ่ม แหละที่นี้ พอตั้งวัดก็กระจาย ๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ เทศน์จะสักก็หมิ่นก็แสนก็หนัก ฟังซิ เทศน์เพื่อโลกทั้งนั้นไม่ได้เพื่อเรา อะไรทุกอย่างเราก็พอหมดแล้ว มีแต่ช่วยโลกช่วย สงสาร เพราะฉะนั้นใครอยากได้คุณงามความดีใส่ตัวเอง ให้อุตส่าห์พยายามฝ่าฝืน ความกีดความกันทั้งหลายนะ ความกีดความกันมีตั้งแต่กิเลสทั้งนั้น อ่านแป็บเดียวรู้ หมดเลย ธรรมอ่านกิเลสไม่ได้อ่านยากนะ

ลำบากลำบากทั่วโลกดินแดน กิเลสมันกัดมันขวาง เปิดทางฟังเพื่อเห่อเหิม เปิดทางลืมนื้อลืมนัวเอาไวโง่ง ๆ ไว้มตรอบตัว ถ้าเป็นทางของกิเลสจะเอาสัตว์โลก ไปถลุงแล้วเปิดไว้อบตัว ถ้าเป็นทางอรรถทางธรรมที่สกัดลัดกันเอาไว้มันปิดไม่ให้ เข้านะ การทำความดีของเรามันถึงยากลำบาก จะทำความดีแต่ละครึ่งละหนต้องรบกับ กิเลสขุมนุ่นวุ่นวาย ดีไม่ดีสู้มันไม่ได้ มันเอาไปกินเจียบ โน่นเวลาขึ้นเวทีมันถึงรู้ สิ่งเหล่านี้ไม่รู้เอามาพูดไม่ได้ เวลากิเลสมันหนาแน่นประกอบความพากเพียรนี้อ่อนเปียก ๆ มันเหยียบเอาอ่อนเลย อ่อนหมดทั้งตัว ยิ่งกินอิม ๆ แล้วอ่อนใส่หมอนเลย กินอิม ๆ แล้วมันง่วงใช้ใหม่ละ มันก็อ่อนใส่หมอน กล่อมเป็นลำดับนะ กล่อมให้กินมาก ๆ เอรีดอ่อยสะดวงสบาย พอกล่อมกินมาก ๆ แล้ว ที่นี้ก็กล่อมลงหมอนแล้ว วันนี้รู้สึก ง่วง ไม่ง่วงยังงៃสะแตกจนเต็มพุง จะให้ว่ายังงៃอีก พูดให้มันเต็มยศอย่างนั้นซี หลับ ครอก ๆ ไม่ได้เรื่อง

เวลามันหนามันมีแต่กล่อมให้จม ๆ ให้ลืมนัว ๆ เวลาความเพียรเราฟัดเข้าไป ๆ หนาแน่นเข้าไป ที่นี้สิ่งเหล่านี้ค่อยจาง พอเห็นผลของธรรมขึ้นรับกันแล้ว ขึ้นเทียบ ขึ้นเคียงกัน ผลของธรรมมีงៃปรากฏในใจทางนี้ก็ดีดีขึ้น ๆ ทางนั้นก็อ่อนลง ๆ เป็น ลำดับลำดับ กิเลสมันอยู่ในใจเรานี่ ธรรมก็อยู่ในใจ แต่เมื่อกิเลสมีอำนาจมากกว่าแล้ว อะไรก็เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดเป็นเจ้าอำนาจ ที่นี้พอเราเสริมธรรมเข้าไป ๆ ต่อไป ธรรมก็ค่อยมีวีแววขึ้นมา พอฟัดพอเหวียงพอเทียบพอเคียงกันได้ ที่นี้ทางนี้ก็ค่อยขึ้น ๆ ขึ้นไปเท่าไรธรรมขึ้นในใจมันมีกำลังใจ มันก็ติดดินไปทางต่อสู้อะไรเรื่อย ๆ ที่นี้เรื่อง ความลำบากลำบากทั้งหลายซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสรอบตัวนั้นค่อยจางไป ๆ จางไปเรื่อย ๆ ทางนี้หนาแน่นขึ้น ๆ จากนั้นแล้วที่นี้ได้ฟุ้งเลยเทียว นั้นเห็นใหม่เวลาธรรมมีกำลังฟุ้ง เลยนะ ได้รั้งเอาไว้

นี่เอาหัวใจมาพูดนะ เวลาล้มลุกคลุกคลานน้ำตาาร่วงก็พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว นี่สู้ไม่ได้เลยนะ ก็เลสหนามากขนาดสู้ไม่ได้ น้ำตาาร่วงนี้ไม่ลืม เวลาพืดเหวี่ยงกันไม่หยุดไม่ถอย หลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยอ่อนลง ๆ ขึ้นตะพองมันได้ก็ชอกระหน้าเลย จากนั้นก็ขนาดกันใหญ่ จนถึงขั้นเพลิตัว คือความเพียรมันเชื่อมไปหาอัตโนมัตติ สติ อัตโนมัตติ ปัญญาอัตโนมัตติ ความเพียรอัตโนมัตติ เมื่อเป็นอัตโนมัตติแล้วกิเลสซึ่งเคยเป็นอัตโนมัตติ ผูกมัดสัตว์ทั้งหลายทั้งปวงมาตลอดมันก็ค่อยคลายตัวออกไป ทางนี้มัดมันเข้า ๆ แก้มันออกโดยลำดับลำดับาหนาแน่นขึ้นมา อันนี้ก็กลายเป็นอัตโนมัตติขึ้นมา

จิตเป็นอัตโนมัตติอยู่ที่ไหนเป็นความเพียรหมด ไม่มีคำว่ายืนเดินนั่งนอน เว้นแต่หลับอย่างเดียวเท่านั้น ความเพียรอัตโนมัตติต้องเป็นอย่างนั้น ลืมหลับลืมนอนลืมอยู่ ลืมกิน ลืมไปทุกอย่าง พืดเข้าวงในหมุนตัว ๆ นี่เรียกว่าความเพียรอัตโนมัตติ นี่ละธรรมมีกำลังแล้วธรรมเป็นอัตโนมัตติ แก้กิเลสซึ่งเคยเป็นอัตโนมัตติผูกหัวใจสัตว์โลกมานมนาน ออกเป็นลำดับลำดับา อันนี้ก็หมุนตัว ๆ จากนั้นไปกิเลสมันก็จางไป ๆ เขาไป เขาไป หมอบไป เวลากำลังมันน้อยทางนี้แก็ก้าสามารถ ได้คู้ยเขี่ยชุดค้นหา บางทีเหมือนเป็นพระอรหันต์น้อย ๆ องค์หนึ่ง เจ้าของเองก็ไม่ได้หลงนะว่าเจ้าของเป็นอรหันต์แล้ว คือค้นหากิเลสเท่าไรก็ไม่มี ทั้ง ๆ ที่ยังแนใจอยู่ในเจ้าของว่ากิเลสยังอยู่แต่ค้นหาไม่เจอ หือ นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ภูมิใจบ้ำขึ้นแล้ว

นั่นเห็นไหมละเวลากิเลสมันอ่อน ขนาดนั้นนะ ตัวไหนจะฉลาดยิ่งกว่ากิเลส สติปัญญาคู้ยเขี่ยมันก็หลบก็ซ่อนของมันอยู่ในนั้นละ เดียวก็เจอกันขึ้นมา พืดขาดสะบั้นเลย ถ้าเจอแล้วไม่นาน อำนาจของธรรม สติธรรม ปัญญาธรรมแก็ก้าสามารถ จากอัตโนมัตติแล้วมหาสติมหาปัญญาก็เชื่อมกันแล้วที่นี้ สติปัญญาอัตโนมัตติคือหมุนตัวไปเอง ๆ จากนั้นก็เข้ามหาสติมหาปัญญาเชื่อมกัน ที่นี้ยิ่งละเอียดมาก กิเลสละเอียดมาก ธรรมะละเอียดมาก สติปัญญานี้ซึมซาบไปเลยเทียว ถึงขั้นนี้แล้วไม่มีอะไรจะรออยู่ได้ละ กิเลสขาดทันที ๆ ๆ นี่ละอำนาจของธรรมแก็ก้าในหัวใจดวงนี้ แต่ก่อนกิเลสแก็ก้า ปีบปี้ไฟไฟเราจะป็นจะตาย พอถึงกาลเวลาที่ธรรมมีกำลังแล้วก็เป็นอย่างนั้น มันแก็กันได้อย่างนี้ หมุนตัว ๆ จนกระทั่งมันขาดสะบั้นไปหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ

ที่นี้ไม่ต้องเสกว่าพระอรหันต์น้อย ๆ ก็ตามเถอะ แต่ก่อนมันเสกเจ้าของ เหน. นี่มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหอ หากิเลสที่ไหนก็ไม่เจอ หากที่ไหนก็ไม่เจอ ก็เสกเจ้าของขึ้นมา เหน. นี่มันไม่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วเหอ พอมันเข้าถึงกันจริง ๆ ขาดสะบั้นลงไปแล้วอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่สนใจทั้งนั้น ทั้งใหญ่ทั้งน้อยหายเงิบไปเลย สนุทธิฎฐิโก เต็มสัดเต็มส่วนเต็มภูมิขึ้นผางพร้อมกันเลย ถามพระพุทเจ้าหาอะไร ของอย่างเดียวกัน รู้อย่างเดียวกันเห็นอย่างเดียวกัน ท่านก็สอนให้รู้

อย่างนี้อย่างเดียวกันดังที่ท่านเคยเห็นมาแล้วรึมาแล้ว นำที่สิ่งทีู้ที่เห็นมาสอนเรา จะผิดไปไหน ดำเนินตามนั้นก็เห็นตามนั้น

กิเลสในหัวใจของเราเนี่ย ทุกคนก็มีกิเลสแล้วเป็นยังไง เราเห็นมันไหมละ ถ้าเห็นจะให้มันเหยียบคอบอยู่ทำไม เราอยากว่าอย่างนั้น ก็ไม่เห็นละซิ ให้มันเหยียบคอบเราอยู่ตลอดเวลา เวลาแก้มันออก กิเลสขาดสะบั้นลงไปนี่แล้ว ทำไมจะไม่รู้ ก็มันอยู่กับหัวใจ อันใดที่เกี่ยวข้องกันควรจะรู้จะเห็นปิดได้ยังไง ธรรมพระพุทธรเจ้าสอนเปิดเผยไปหมด มันปิดบังเฉพาะหัวใจของเราเท่านั้น อะไร ๆ ท่านสอนไว้ มันก็ไม่ยอมเห็นไม่ยอมรู้แล้วไม่ยอมเชื่อ มันถึงปั่นตายลงแต่นรกอเวจี ครั้นพ้นจากรกอเวจีขึ้นมาแล้วก็ว่า เกิดชาติเดียว ตายแล้วก็สูญ ว่าอีกละ โอ๊ย.กิเลสมันกล่อมขนาดนั้น ตายแล้วสูญ เวลามีชีวิตอยู่นี้จะทำอะไรก็ทำเสีย เพราะเกิดชาติเดียว ทำแต่บาปทั้งนั้นที่นี้ คือทำอะไรก็ทำเออะ มันอยากทำตั้งแต่สิ่งชั่วช้าลามก ตายไปแล้วมันสูญ มันไม่สูญละซิ มันเสกสรรเอาเฉย ๆ

นี่ละอ่านตัวเอง ขึ้นเวทีมันถึงได้อ่านชัดเจนนะ ขึ้นเวทีพึดกับกิเลส ตั้งแต่ส่วนหยาบส่วนกลางไป จะผ่านกันอยู่ในเวทีนี้ละ หมุนตัวเป็นวงใน ๆ ธรรมะละเอียดเข้าเท่าไรยิ่งเป็นวงในเข้าไป กับกิเลสนี้หมุนตัวเลย จนกระทั่งมันม้วนเสื่อลงแล้วจะเอากิเลสตัวใดมาต่อสู้อะไร นั่นละที่นี้ แสนสบาย ท่านว่า นิพพานัน ปรหม์ สุขิ นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง คือจิตแสนสบาย นี่ละเรื่องของกิเลสเวลามันหนา หนาอย่างนั้นนะ ก้าวขาไม่ออก จะก้าวไปเดินจงกรมมันก็ตีขาเอา จะก้าวไปทางไหนขึ้นชื่อว่าความดีแล้ว มันตีขา ๆ ตีแข่งไม่ให้ไป มันก็ตีมันขวางไว้ทุกแง่ทุกมุม เวลาเรานุกไม่หยุดไม่ถอยมันหากมีช่องอยู่จนได้ละ เหมือนนักมวยต่อยกัน มันหากเผลอช่องหนึ่งจนได้ อันนี้กับกิเลสมันก็เอาช่องหนึ่งจนได้ พอได้เป็นคติหรือเป็นสักขีพยานมันก็มีกำลังใจมันก็พุ่ง ๆ เลย

อย่างที่เรเคยพูดให้ฟัง นั่งตลอดรุ่ง ทีแรกเราก็ไม่รู้เรื่องรู้อะไร เอาตายเข้าว่าเฉย ๆ บอกว่าเอาตายเข้าว่าเลย ถ้าไม่ถึงเวลาไม่ลุก เอาตายเข้าว่า ไม่ได้คาดได้คิดว่าจะจิตจะเกิดความรู้ความฉลาดอัศจรรย์ในคืนวันนั้นนะ บุกไปเฉย ๆ นี่ บุกไปแบบหูหนวกตาบอด มุมานะเอาตายเข้าแลกกันเลยเทียว ครั้นเวลาเข้าไปถึงจุดตรงกลางที่มันชุลมุนวุ่นวายจนตรอกจนมุม สติปัญญามันออกเวลาจนตรอกจนมุม ทุกข์บีบบังคับับหนาแน่นเข้ามาเท่าไร สติปัญญาหมุนตัวเพื่อแก้เพื่อถอดเพื่อถอนเพื่อพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงกัน สุดท้ายก็ไปเจอกันจนได้ สติปัญญาหมุนตลอดเวลาในเวลาจนตรอก ที่นี้มันก็จำ ลงฝั่ง จำ โถ นั่นเห็นไหมละเราเคยคิดเมื่อไร

พอขึ้นมาแล้ว วันหลังนี้ได้แล้ว นั่น มันเป็นพยานแล้ว เรื่องตายก็ไม่มีความหมาย อันนี้ได้แล้ว ต้องตายเท่านั้นถ้าไม่ได้ ถอยไม่ได้เลย เพราะอันนี้เป็นพยาน แต่ก่อนมันบุกของมันไปตามภาษาเฉย ๆ เอาตายเข้าว่าเฉย ๆ ครั้นคราวหลังมานี้ พอได้นี้

แล้วเอาตายเข้าว่าด้วย เอาอันนี้เข้าว่าด้วย สองอย่างขัดกันไป เพราะฉะนั้นถ้าลงได้นั่งตลอดรุ่งคืนไหนนี้เรียกได้เต็มปากเลย ไม่เคยพลาด ผิง ๆ ทุกคืนเลย เป็นแต่เพียงว่าซำกับเร็ว ถ้าวันไหนทรามมาก เช่น วันนี้อากาศร้อน นั่งภาวนาการพิจารณาทางความพากความเพียร สติปัญญาเหมือนกับมีดไม่คมเท่าไรนัก ฟันหลุดไปหลุดมา วันนั้นกว่าจะลงได้ โอ้ย..แทบเป็นแทบตาย

ถ้าวันไหน เช่นอย่างอากาศฝนตกพรำทั้งคืน วันนั้นนั่งตลอดรุ่งเหมาะที่สุดเลย อากาศช่วย เรียกว่า อุดอุสัปปายะ ถ้าทางนั้นช่วยทางนี้หมุนตัว ๆ มันก็จับติด ๆ แล้วก็พุ่งเลย ลงเลย วันเช่นนั้นไม่ลำบากนะ นั่งเวลาเท่ากันก็ตาม ถ้าวันไหนจิตลงง่าย วันนั้นลุกออกจากที่แล้วไม่ลำบากลำบากในร่างกาย ลุกไปเลย ถ้าวันไหนมันบอบช้ำมากแทบสลบสลแล้ว วันนั้นเวลาจะลุกมันก็เคยรู้แล้วมันเคยล้ม ล้มลุกไม่ขึ้น คราวหลังเป็นอย่างนี้แล้ว ต้องเป็นอย่างนั้น เวลาจะลุกมาจับขานี้ห้ายเจียบเลย ต้องจับขาตั้งออก ๆ นั่งอยู่อย่างนั้น เหยียดแข้งเหยียดขา คู้เข้าเหยียดออก กระดิกนิ้วเท้าดูได้เรียบร้อยแล้ว ถึงจะพยายามลุกด้วยความระมัดระวัง ไม่ล้ม ที่แรกล้มตุ้มเลย ก็มันตายหมดแล้ว ตายหมดเลยจากนี้ลงไป

มันไม่เจ็บนะมันตายแล้ว แต่เวลาลุกนั้นซิ เราจะลุกบั้นนี้หงายตุ้มเลย ที่นี้ลุกขึ้นมาอีกไม่ได้นอนแผ่อยู่อย่างนั้น เอ้า..ทำไมเป็นอย่างนี้ แขนเป็นแขน ขาเป็นขา ไม่รู้จักอะไร นั่นละเป็นบทเรียน คราวหลังเวลามันทุกซำลำบากมากเวลาเราภาวนา วันนั้นมันต้องเป็นอย่างนั้นแน่ มันไม่มันเจ็บ พอจะลุกขึ้นมาลองกำหนดดูขานะ เพราะฉะนั้นจึงต้องจับขาตั้งออก จับขานี้ตั้งออก จับขานี้ตั้งออก มันไม่เคยเข็ดนะ เพราะอำนาจแห่งธรรมที่เราได้รู้ได้เห็นแดนอัศจรรย์นั้น มันได้ทุกคืน นี่ละที่นี้จากนั้นไปแล้ว นี่พูดถึงเรื่องความลำบาก เวลาจนตรอกจนมุมมันก็มีทางออกจนได้ ไม่ใช่นอนตายเฉย ๆ นะ ทนเฉย ๆ ไม่ได้ไม่ถูก ทนด้วยการพิจารณา

จากนั้นสติปัญญาพอได้กำลังวังชาแล้ว ความซี้เกียจซี้คร้านมันจางออก ๆ ห่างออกไป ๆ ธรรมขยับตัวเข้าเรื่อย ตีวงนอก ตีกลีเสออกวงนอก ๆ ธรรมเข้าสู่วงในหมุนตัวเลย นี่ละที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ มันเห็นในผู้ปฏิบัตินะ เรเรียนเฉย ๆ ไม่เห็น เราเรียนแต่เราก็ไม่เคยเห็น งงงันอันต์ในปริยัติที่ท่านบอกไว้ เช่น ภาวนามยปัญญา คือปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นี่เราไม่รู้แน่ ท่านแสดงไว้ปัญญาเกิดขึ้นใน ๓ สถาน

๑. สุตมยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการได้ยินได้ฟัง เมื่อมีผู้พูดผู้อะไรมาสะดุดใจปั๊บเกิดปัญญาขึ้นมา หรือครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนเกิดปัญญาขึ้นมา

๒. จินตามยปัญญา พินิจพิจารณาตามนิสัยปุถุชนเรา ชอบคิดชอบอ่านก็เกิดปัญญาขึ้นมา สองอย่างนี้เราก็ไม่สงสัย

แต่พอถึงขั้นว่า.ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ หนึ่งเลย เอ้.มันเกิดยังไง ปัญญาเกิดขึ้นจากภาวนาล้วน ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลย มันเกิดได้ยังไง บทเวลาเข้าถึงขั้นนี้มันถึงชัด เข้าถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ อ้อ.คำว่า ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ คือไม่ต้องเกี่ยวกับว่า เราไปเห็นรูปกระเทือนใจแล้วพิจารณาเกิดปัญญาขึ้นมา ได้ยินเสียงกระเทือนใจระตุจใจแล้วพิจารณาเกิดปัญญาขึ้นมา ไม่ต้องก็ได้ จะเห็นหรือไม่เห็น ได้ยินไม่ได้ยินก็ตาม อันนี้จะ เป็นสติปัญญาหมุนตัวอยู่ภายใน แล้วประสบพบเห็นสิ่งภายนอกก็มาประกอบกันอีกก็ เป็นปัญญาไปอีก ไม่ประสบมันก็เป็นปัญญาในตัวของมัน นี้เรียกว่า สติปัญญาอัตโนมัติ

มันถึงได้ยอม อ้อ.ภาวนามยปัญญาเป็นอย่างนี้เอง นั่น ถ้ามีใครที่นี้ มันเป็น ของมันเอง ประสบพบเห็นอารมณ์อะไร ไม่อารมณ์อะไร มาสัมผัสสัมผัสไม่ได้เป็น ปัญหา มันเกิดของมันเองหมุนตัวของมันเอง กิเลสอยู่ภายใน มันต่อสู้กิเลส เกิดในนี้ ธรรมเกิดที่นี้ กิเลสเกิดที่นี้ กิเลสดับที่นี้ นั่น มันก็รู้ของมันอย่างนั้น นี้ละเวลาขึ้นเวที แล้วพูดได้ชัดเจนนะ

เรียนก็เรียนมามีตั้งแต่ความสงสัยสนเท่ห์ ไปไหนแบกแต่ความสงสัยสนเท่ห์ แต่เวลาภาคปฏิบัติ ปฏิบัติเข้าไปเพื่อรู้เพื่อเห็นตามที่ท่านสอนไว้แล้ว ปฏิบัติตามท่าน มันก็รู้จริง ๆ ชี พอรู้ขึ้นไป อ้อ. ๆ นั่นเห็นใหม่ละ อย่างนั้นแหละ พอมันเต็มทีของมัน แล้วทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร นั่นฟังซิ กระตุกตัวเองซิ ไปทูลถามท่านอะไร ก็มัน ประจักษ์เต็มทีแล้วหายสงสัยแล้ว จะไปทูลท่านหาอะไร นี้ละธรรมเป็นของสด ๆ ร้อน ๆ มาตลอด แล้วยังจะเป็นไปตลอดถ้าเรายังมีความเกี่ยวข้องกับธรรม รักใคร่ใฝ่ธรรม อยู่แล้ว เราจะมีธรรมภายในใจและพวงเราไปเรื่อย ๆ

ใจไม่ตาย มันรอรับบาปกรรมอยู่ตลอดเวลา เพราะกรรมทั้งหลายเข้าไปสู่ใจ เรียก ร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ตลอดเวลา เพราะทุกข์ร้อนมากวันหนึ่ง ๆ เมื่อเรามีธรรมมีธรรมช่วยส่งเสริมบำรุงรักษามันแล้ว ก็จะมี ความสงบร่มเย็น นี้เป็นความสุข สมใจที่ว่าเรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ เจ้าของก็ต้องช่วยเหลือมันซิ เอาแค่นั้นละวันนี้พอ

เมื่อวานวันที่ ๑๗ ทองคำได้ ๑ บาท ๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๓ ดอลลาร์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com